

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
 (Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA
 Aquest número 10 cts. per tot Espanya
 NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
 TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
 Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA FORADADA DE CANFRANC

—Ara sí que podem dir que ja no hi ha Pireneus!

L'èxit del "Krassin"

Gràcies a l'heroisme dels savis, aviadors i mariners, que, formant part de l'expedició russa, envià el Govern dels Soviets a cercar els italians perduts al Pol, el drama del desert de glaç no ha tingut el desenllaç fatal que es temia.

El comandament i la tripulació del "Krassin" han aconseguit salvar el grup Viglieri, el grup Mariano i el grup Sora, que ja es desesperava de trobar en les solituds àrtiques.

Quan escrivim aquestes ratlles, l'aviador Chuknowski, un dels principals herois d'aquesta epopeia grandiosa, està fent recerques activíssimes per veure si descobreix a Guilbaud i Amundsen.

Es el salvament d'aquests difícilíssim, perquè no es té cap notícia d'ells des de que van desaparèixer.

Però el pessimisme que abans regnava respecte a la sort dels companys de Nobile no era menys gran. I, no obstant, els russos no van perdre mai la fe i van seguir treballant, avançant cap l'inconegut, lluitant amb el gel. I el resultat ja s'ha vist. L'èxit més esclatant ha coronat llurs esforços.

¿Tindran el mateix premi els que ara fan Eggi Samoilovich i Chuknowski per tal de saber on rauen Guilbaud i Amundsen?

No cal dir el fervent que són els vots que fem per a què així sigui.

La sort dels homes que han arribat llur vida per portar socors als sinistrats de l'"Itàlia", no ens pot ésser indiferent.

L'èxit dels russos és una altra raó, però ve en segon terme, perquè aquest èxit ja està assegurat.

Amb la salvació dels grups Viglieri i Mariano, l'equip del "Krassin" s'ha guanyat l'agraïment de la humanitat i l'admiració del món.

A l'ombra dels laboratoris

Carles Raber, a propòsit de les explosions d'Hamburg, ha publicat a "Lumière" un article impressionant. Ha reunit les confessions dels tècnics de la guerra, segons els quals, aquesta serà forçosament química. Aquestes confessions són precises i científiques. Hom no hi parla més que de la mort, i el que pot dir-se que hi ha de més consolador és que la pròxima guerra serà veritablement la darrera: car no restarà ningú.

A l'hora actual, basten cent avions, portant cada un una tona d'obús asfixiant per cobrir París d'una capa de gas d'un 20 metres d'altura. En una hora, si no hi ha vent, París és anorreat.

L'almirall anglès ha fet ja assaigs d'etzi-bar amb bombes de regar gasos asfixiants. Aquestes proves han estat completament satisfactòries: s'ha demostrat que 26.000 quilòmetres quadrats poden ésser coberts en pocs minuts.

El general von Altröck, diu en un periòdic militar alemany:

"Cobrir de gasos asfixiants una comarca sencera esdevindrà una regla general i un joc d'infants, car grans progressos (sic) són fets en la fabricació d'aquesta mena de gasos. La pròxima guerra serà molt més una exterminació en massa de la població civil que una lluita entre dos exèrcits."

Winston Churchill, en el "Pall Mall Magazine" es pregunta si la població civil tindrà alguna probabilitat de sobreviure en certa manera, amb caretes defensives contra els gasos. I respon:

"Els químics coneixen almenys dos gasos asfixiants, contra els quals cap careta no pot protegir l'home.

Hom expandeix un gas mortal sobre una contrada, i de seguida hom hi llança un gas excitant certes parts de l'organisme per obligar als gasificats a retirar-se llurs caretes."

Ja veieu, doncs, com els canons no són res al costat d'aquestes coses, i que fins és fàcil de fer-los callar.

Però veieu també com la ciència no és

sempre benefactora i que els savis no són sempre inofensius.

Així els laboratoris elaboren la vida i la mort. Les organitzacions pacifistes i les comissions de desarmament han de vetllar els laboratoris molt més que els arsenals.

Per culpa dels clients

¿Coneixeu l'afer de Maria Bourgeot, recaptadora de rendes?

Aquesta bona senyora ha fet fallida després d'haver dilapidat 15 ó 20 milions. Ella no ho sap justament... La pràctica de la finança, contràriament al que s'imaginen els clients, no suposa una submissió de les matemàtiques, sinó, al contrari, una absoluta inhibició: el financier no depèn de les xifres implacables. És un màgic pel qual 2 i 2 fan 1.000 provisionalment i relativament, fins que ve l'hora en la qual 1.000 = 0, definitivament i irrevocablement.

Maria Bourgeot ha demostrat la seva superioritat sobre els homes en l'art de l'il·lusióisme, en realitzar 15 ó 20 milions sense necessitat de cap accessori: res a les mans, res a les butxaques; res de "Rénards" argentats, res de sucre sintètic.

Però és amb les seves relacions amb la magistratura, i una vegada detinguda en les seves operacions, que la senyora Bourgeot sabé mostrar una real mestria. Car ella ha fornit al jutge d'instrucció una explicació de la qual fins avui cap financier ni cap estafador, ha estat capaç: el veritable culpable ha estat el client pels seus procediments. Veureu:

La senyora Bourgeot ha començat per ésser víctima d'un capitalista anomenat David, el qual li ha confiat 60.000 francs perquè hi especulés. I vet ací que l'anomenat David, havent tingut el gust d'especular pel seu compte, ha tingut la pretensió de què la senyora Bourgeot li tornés els seus diners. Per no descontentar David, la senyora Bourgeot li lliurà els diners d'un altre client, al qual ella després volgué complaure reemborsant-lo, amb beneficis, a l'espatlla d'un tercer client. Així s'estengué la reputació de la senyora Bourgeot. I cada dia nous capitalistes es presentaven a suplicar-li que fes fructificar llur capital. I cada vegada la senyora Bourgeot s'hi prestava gustosa, utilitzant la seva butxaca, és a dir, la butxaca de qualsevol altre. No tractava d'enriquir-se,

naturalment (és ben clar que no ha guardat un cèntim), sinó d'ésser agradable a la clientela.

El mètode de la senyora Bourgeot és el de moltes Companyies financeres i d'alguns Estats que practiquen indiferentment la deuta interior i els emprèstits estrangers, sense ésser per això més rics.

I la veritat revelada per la senyora Bourgeot és d'orde general i filosòfic.

No hi hauria llestos sinó hi haguessin ximpls. No hi hauria hagut mai polítics desvergonyits sense multituds crèdules. No hi hauria conquistadors sense ramats de moltons dòcils. No hi hauria un bon Déu sense la gernació de fidels posternats.

Creureu que els mals pels quals pateixen la gent honesta són la crueltat, l'avidesa, la deshonestetat? No. Comenceu per combatre les virtuts teològals que hom anomena fe, esperança i caritat.

I per suprimir els banquers sospitosos, comenceu per empresonar els ximpls i els crèduls.

El sol al cap

Amb aquestes calorades hi ha qui porta el sol al cap, i el cervell li bull a dintre i no sap per on tirar.

A l'hivern el fred us gela, però el cap és molt més clar i us mireu totes les coses amb una fredor de glaç.

Ara la calor asfixia, el cap sembla un braserar i en el fons de tota cosa hi ha un foc desprietat.

Ja feia bé, ja, en Nobile d'anar a les regions polars i en mig d'aquella fresqueta sentir-se un fresc colosal.

Els habitants de l'Europa tots portem el sol al cap, ens barallem cada dia per despòtics ideals.

L'un vol arreglar Itàlia, l'altre l'imperi alemany, a França tenen la dèria d'estabilitzar el franc.

A Iugoslàvia es barallen i es maten els diputats, i és que, és cert, la gent d'Europa, tots portem el sol al cap.

Jo crec que els pobles d'Europa s'haurien de congrega a Ginebra, on tinguessin cadascú un representant,

i acordar envià un missatge als de les regions polars demanant, pel mal d'Europa, que ens enviessin molt glaç

per a calmar-nos la febre. Tots portem el sol al cap.

FLIC

A la Xina hi han bruixes

Hi havia a Xang-Hai una nau magnífica: la "Hai-Ling". Però estava de pega: encallaments, accidents de màquina, epidèmies a bord... Els passatgers n'estaven esparverats.

A Catalunya ja no creiem en bruixes, però hi creuen encara els xinesos. I fins a tal punt, que hom no trobava qui volgués prendre passatge a l'"Hai-Ling".

Hom ha fet sortir aquesta nau de dissort del port on es trobava i hom l'ha enfonsat amb dinamita.

A la vora del mar, mentre la nau naufragava, les dones es devien senyar.

La desaparició del banquer Loewenstein

El 5 de juliol els diaris publicaren una horrible notícia: El gran financier internacional Alfred Loewenstein, que sortia de Croydon (Anglaterra), per anar a Haren (Bèlgica), va desaparèixer d'una manera inexplicable durant el viatge sobre el Canal de la Mànega.

L'aparell on viatjava era de la seva propietat, monoplan trimotor, 180 cavalls, construït a Holanda.

A més a més del banquer hi anaven sis persones més: el pilot M. Arevos, un dels més hàbils de l'"Imperial Airway", la gran companyia de navegació aèria, al qual el banquer va contractar; un mecànic, un secretari, dues dactilògrafes i un criat de cambra. Cap d'aquests passatgers es va donar compte de res. Sens dubte Loewenstein, que es trobava malament, tornà per tercera vegada al lavabo, i com que aquesta vegada

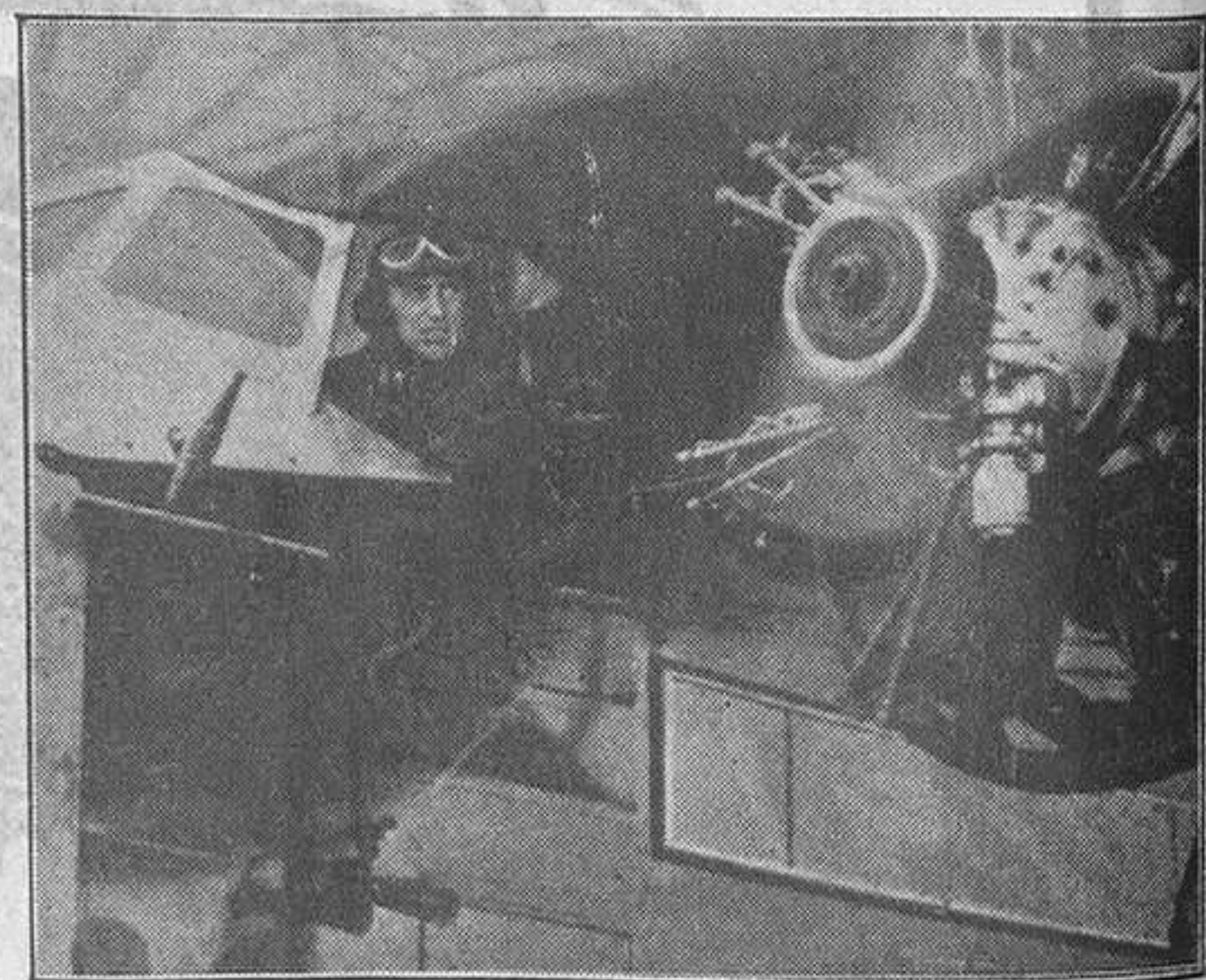
A Loewenstein

es prolongava massa la seva absència, el criat anà a veure què passava. El *water* estava buit. Sens dubte Loewenstein havia caigut de l'avió, el qual volava a una altura de 1.300 metres aproximadament, per la porta d'entrada situada davant del *water*.

Es necessari admetre que Loewenstein ha estat víctima d'un accident. El seu coll i la corbata, trobats al *water*, semblen indicar que patia un malestar, ell ha provat de prendre l'aire, obrint la porta exterior de l'avió, fent força a raó de la resistència del vent, deuria perdre l'equilibri i deuria caure a l'espai.

El suïcidi? No es coneix res en la vida privada del desaparegut que ho motivés.

El crim? Amb quin interès? ¿A què

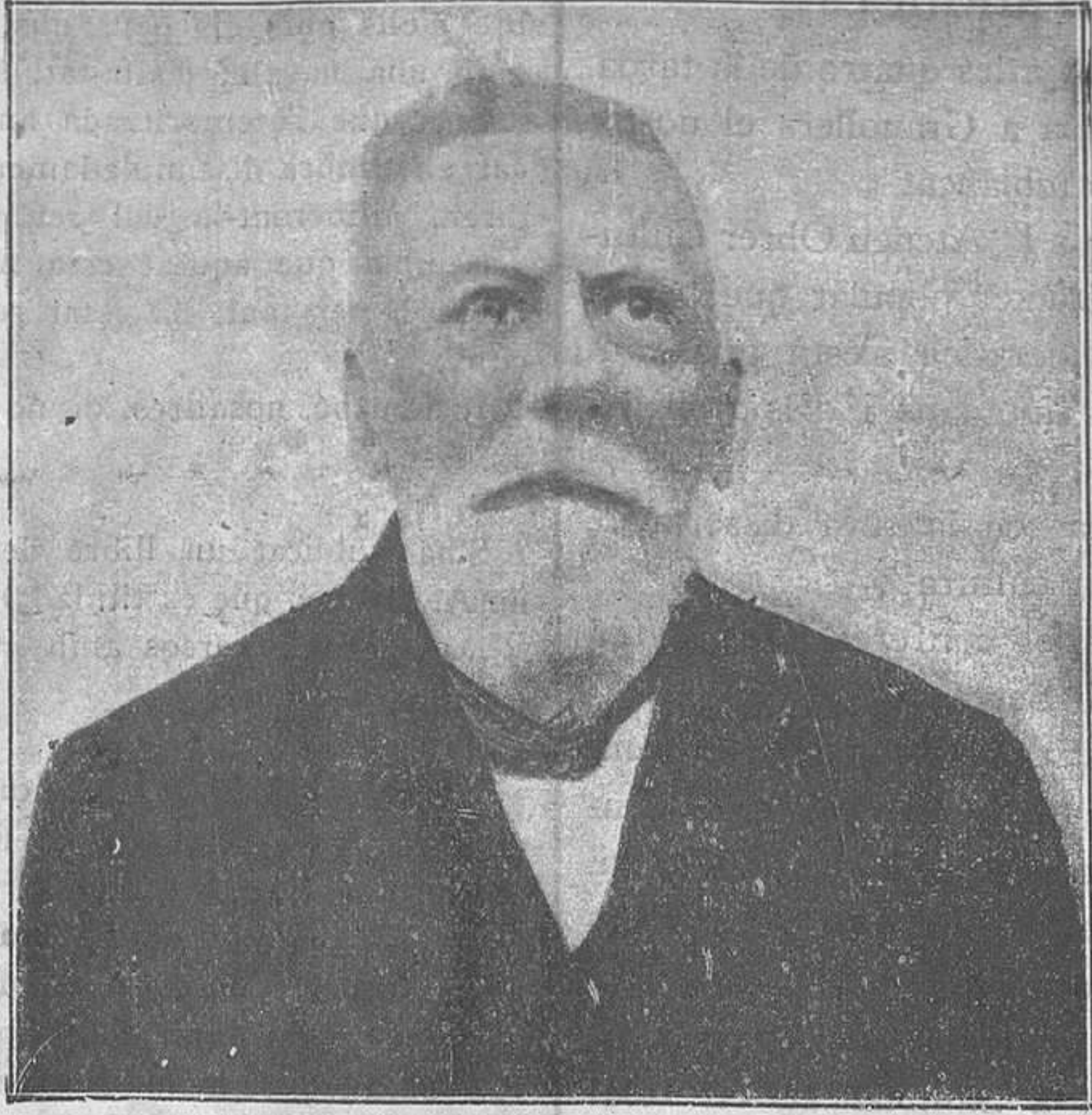
El pilot Drews a bord de l'aparell que pilotava el dia de la desaparició de Loewenstein

aquesta complicitat de part d'un personal de tota la confiança?

Loewenstein és considerat mort a causa d'un accident extraordinari on la fatalitat juga el principal paper.

Loewenstein va néixer a Brusselles l'any 1874. Havia assolit, per l'especulació, després de la guerra, una de les grans fortunes del món. Parlant com els americans, havia "valgut" en cert moment 2 miliards de francs; actualment encara el seu actiu s'estimava en 1.200.000.000.

Treballador infadigable, dormia poques

ANGEL GUIMERA

Mort el 18 de juliol de 1924.

hores, sempre escortat per un veritable estat major de secretaris i dactilògrafes. Loewenstein portava una vida que sobrepassava en fastuositat a la dels reis. A Bruselles, on es trobava la seva família, al comtat de Leicester, posseïa un castell històric voltat de boscos. A Londres i a Biarritz necessitava vuit o deu xalets per al seu personal.

A més de banquer era un gran esportiu; practicava la boxa, la natació, l'equitació i el golf. També feia córrer els seus cavalls als hipòdroms d'Anglaterra i França.

Es presentava contínuament a totes les grans capitals d'Europa i sempre en avió. Posseïa una veritable esquadrilla d'avions; això demostra el seu temperament d'home modern: la sort ha volgut que el seu destí fantàstic quedés interromput als aires.

Fora propines!

Fa algun temps que el Comitè Paritari d'Hotels i Restaurants va prendre el bon acord de suprimir la propina.

El donar propina és una costum que ens ve de molts anys enrera, però no com avui dia s'acostuma a fer, sinó com un acte de convidar a beure; això s'explica si ens fixem amb la derivació llatina de la paraula *propinare*, que significa, com abans hem dit, acte de convidar a beure.

A Madrid s'ha suprimit la propina, però en canvi s'ha augmentat amb un 10 per 100 l'import de la consumació o de la factura. Aleshores, senyors, ¿quina necessitat hi havia de suprimir la propina?

Un amic meu, que és cambrer, em contava l'altre jorn els "abusos", com diu ell, que es fan en donar propina i m'explicava d'un senyor, que va estar hostatjat en un hotel on ell servia, que després de passar-se una setmana a l'esmentat hotel, li havia donat, com a propina, la "quantitat" de... 10 cèntims.

L'acord pres a Madrid pel Comitè Paritari, no ens sembla del tot encertat quant a l'augment del 10 per 100, encara que allí, com diu el meu amic, el públic fa molts "abusos"; però deixant a un cantó el que poden dir ells, anem a allò que nosaltres creiem que fóra convenient.

Jo crec que la majoria de les vegades paguem massa bonament el servei del mosso, del cambrer, del *groom*, etc. ¿Quantes vegades no ens hem trobat que aquests serveis eren detestables i deficients i hom ha do-

nat una bona propina?

El Comitè Paritari de Barcelona hauria de treballar per a l'abolició completa de la propina als restaurants i cafès, com ja fan alguns barbers, i amb resultats meravellosos, i aleshores hi guanyarien ells i hi guanyariem nosaltres.

La religió del segle XX

A mesura que el Progrés i les idees modernes van desvetllant la consciència de les multituds arreu dels pobles de la terra, els antagonismes absurds, les idees abstractes i les velles creences que, durant segles i segles donaren pretext a tantes i tantes barbaritats, cauen a terra amb la fragilitat dels ídols falsos i van desapareixent cap a l'oblit, sense deixar motiu de commiseració ni record.

Ja han passat aquells temps arcaics en què la raó i la justícia eren sempre del més fort, i la ment humana de tots els pobles de la terra, obtusa com el que més, acceptava com article de fe les més estranyes concepcions dictades per orats i boigs erigits en taumaturgs i místics.

Les antigues creences, encarnades en les múltiples i variades religions ascetes amb déus ferotges i sanguinaris que durant més de quaranta segles han atrofiat el cervell humà, passada ja la seva tongada de predomini en els temps de l'antigor de frares i misses negres, danses macabres i sacrificis, conjurs i exorcismes, han estat arxivades en la Història i no tenen raó d'existir en ple segle XX, en què la Humanitat ha entrat de ple en el camí del Progrés i de la Civilització.

Avui, en els temps moderns, tota la gama de religions i sectes no poden ja subsistir perquè són antiquades i no responen a la manera d'ésser i de pensar de l'actual Humanitat.

Fundades i basades en prejudicis absurds i amb les més descabellades contradiccions, són mirades avui dia amb la més freda indiferència mentre antany comptaven amb milions d'afiliats i inspiraven el terror i el fanatisme entre els seus seguidors.

Les velles religions moren, i moren per a no reviuir mai més.

L'home que en ple desenrotllament de les seves facultats mentals, davant de les meravelles supremes del firmament i la Naturalitat s'extasia i sent rublir-se-li el cor, comprèn la grandiositat de l'Univers, del Cos-

mos, d'aquesta Força-Motor misteriosa que és la Creació i, completament anorreat, s'agenolla i adora amb tot fervor l'única religió existent humana i racional, que és la Bellesa.

Heus ací la religió de la Humanitat del segle XX.

SALVADOR MAJÓ

La llebrosia a París

Heus ací un fragment d'un article de J. J. Brousson, el fi i agut cronista de "La Dépêche", que pinta un París angoixós i pútrid. París, vila brillant, dels mil i un cronistes que canten amablement les llurs gràcies; no està malament que, de tant en tant, algun evoqui també la teva misèria:

"Hi ha llebrosia a París perquè hi ha llebrosos. La llebrosia? És l'ànima de la brutícia. Al dintell mateix de la ciutat universitària, tan florida i llampant, on tots els seus ocupants tenen llur banyera, llurs tubs d'aire, s'estén un amassament de deplorables cabanes, fetes de llaunes, de vagons aprofitats, de brossa, de canyes, de fang. Pullulen en aquest cataus, infants mig nus entre parracs... Ni una gota d'aigua, ni una font, ni una llum.

La higiene i les ordenances municipals es deturen allí. D'un costat, els homes; de l'altre els llops. Els desgraciats vinguts ningú no sap d'on. Hom hi troba els tipus més pintorescos, els més enigmàtics.

Els desgraciats acumulen llur porqueria i llurs misèries a la porta. I això posa a la capital un cinell emmetzinat. Per tenir aigua, els desgraciats noiets són obligats a afranquir la barrera. Van a cercar-la molt lluny... Aquest seguici de la misèria s'allarga fins a la Porta d'Itàlia, fins al Lilàs, fins gairebé al Prat de Sant Gervasi.

Quan haureu fet aquest pelegrinatge, no us sorprendreu més que calgui bastir a París un hospital de llebrosos. Una ciutat, una gran ciutat que té un marge semblant de crosta i de brutícia enganxats als seus flancs, no és més que una llebrosa."

J. J. B.

La rialla

Fins avui hom proposava als psicòlegs el problema de la causa de la rialla. Ara hom en posa un altre, aquest d'ordre científic: quina és la mesura del riure? Dit d'altra manera: ¿es poden enregistrar els esclats de riure amb graduació? Hom pot respondre avui afirmativament, gràcies al lafògraf o rirògraf. Sobre un tambor enregistrator hom obté diagrames de gran precisió, en els quals la més forta hilaritat es tradueix per observacions verticals.

Heus ací, doncs, que ara, per judicar una d'aquestes comèdies que hom anomena estúpidament "comèdies còmiques", els crítics podran estalviar-se d'anar al teatre. Bastarà que l'empresa (degudament controlada, eh!) envii a les redaccions el gràfic enregistrator pel rirògraf.

A la Itàlia feixisa

En un discurs pronunciat a Cosenza, el senyor Bianchi, sots-secretari d'Estat a l'Interior, ha exposat en grans línies un projecte de reforma de l'administració provincial.

Els consells provincials, que eren nomenats per elecció, seran reemplaçats per un rectorat, el nombre de membres del qual podrà variar de província a província.

Els rectors provincials, presidents i vicepresidents seran nomenats per Real decret.

Un projecte romàntic

Un senyor catedràtic de la Universitat d'aquesta ciutat, publicà darrerament, al diari dels morts i dels "vius", un article anomenat "Los Lectoriums", que és, entre altres coses, el més xocant i de més bona fe d'aquest món.

No és que l'article, en qüestió, no sigui una cosa digna "seria"; al contrari. M'explicaré:

Es tracta d'un projecte cultural que palesa ben sincerament el noble afany de propagar la lectura, la bona lectura, per un mitjà tan enginyós, com, per desgràcia, ineficaç: El de constituir una mena de societats, de penyes d'amics i coneguts, de pocs components, pomposament anomenades "Lectoriums", amb l'objecte de reunir-se periòdicament, per disfrutar de la lectura, que un dels components de l'entitat faria amb veu alta, i que fóra seguida d'un comentari sobre l'obra llegida.

Res més. Fins aquí ens hauríem acontentat amb un escèptic aixecament d'espatlles, davant de tant romanticisme, diem-ne bona fe, com és el d'esperar d'aquesta època de panxampisme, on priven el "charleston", el "film", la "revue", com a únics mitjans d'esbarjo, que la gent es faci l'obligació de dedicar-se periòdicament a la lectura col·lectiva amb comentari.

Passem per alt això del comentari. Quant a la lectura amb veu alta, té l'inconvenient que és molt difícil el posar-hi tota l'atenció necessària per a seguir, com cal, el desenrotllament de l'obra. Del contrari, hom corre el perill d'empalmar una becaïnet, que no estaria gaire en consonància amb el caràcter pseudo-cultural que prendrien aquestes reunions.

Nosaltres creiem que el llegir és molt necessari, gairebé imprescindible. Nosaltres llegim molt, però ho fem a l'hora que el temps sobrer i l'estat d'ànim ens ho permeten. Dubtem de l'eficàcia d'aquesta uniformació de la lectura, d'aquesta mena de militarisme de la Kultura (amb k). Per sobre de tot som partidaris de l'espontaneïtat i de la llibertat amb totes les coses.

Demés, un dels articles dels Estatuts, d'aquesta mena de societats privades, diu:

"Els idiomes de la lectura podran ésser, ultra el castellà, qualsevol altre que sigui comprès pels membres d'aquestes associacions d'amics de la instrucció per la lectura; inclús poden ésser-ho llengües de l'antiguitat grega i romana quan les lectures es celebrin entre persones de cultura clàssica, que estiguin familiaritzades amb el grec o el llatí, o els coneguin suficientment..."

De llatí, potser encara trobaríem un parell de dotzenes de capellans que el coneguin a bastament.

Però el que és el grec!...

Recordeu-vos, sinó, d'aquell senyor savi l'Ateneu, al qual li van demanar que traduís una carta del grec, i, després de passar molts mals de cap intentant desxifrar-la, acabà per dir:

—No la hi puc traduir. Aquest senyor té molt mala lletra!...

Acabem, repetint que la idea és molt digna. Nosaltres, però, no som dignes de què se'ns prengui tan seriosament.

PERE GUARDIOLA

AQUEST NUMERO HA ESTAT

VISAT PER LA

CENSURA GOVERNATIVA

GENERAL OBREGÓN

L'assassinat del general Obregón

Ja la premsa ha escampat la notícia de l'assassinat del general Obregón, president electe de la República de Mèxic, durant un banquet a la ciutat de Sant Angelo.

L'atemptat ha produït una fonda emoció en tot el país, sobretot per les conseqüències que portarà a la vida política.

Obregón era tot un caràcter. Havia estat ja president de la república mexicana. Mantingué una gran tivantor amb els Estats

Units per la qüestió del petroli i pel problema de les indemnitzacions que reclaven els nordamericans residents al país pels disturbis de Mèxic.

Amb la pèrdua d'Obregón la situació del país serà agreujada. Vindran les conseqüents repressions; probablement els catòlics no deixaran de promoure nous disturbis. La dictadura de Calles, però, segurament s'afermarà.

Fantasia

Els seus cabells obscurs, humits per la rosada del capvespre, cauen damunt son front en rínxols bellugadissos. Tota la somniosa poesia del dia morent s'és reflectida en els seus ulls lluminosos. Camina al costat meu, amb pausa, i els seus peus diminuts trepitgen lleu sobre la carretera blanca.

Els camps de blat de colltorçades espigues semblen dormir en la serena pau de la Natura. Canten els grills el seu ri-ri cadenciós, i, a intervals curts, del fons de la sureda que es dibuixa, com un croquis al carbó, part d'allà dels blats, parteix, com un eco d'enyorança, el cant melangiós del puput.

Impulsats per un mateix sentiment, hem detingut nostres passes, i s'han trobat els nostres esguards. Ella ha mogut languidament ses parpelles i ha desviat la mirada que ha deixat vagar damunt la serenitat del paisatge. Jo he sentit tot un món de belles coses que han commogut el meu cor. Un instant només he vist una felicitat presentida, feta realitat en mi... Després mon pit semblava una caixeta tancada, dintre la qual un ocell esvoletegués amb ànsies d'infinit...

El dia ha mort. Lluny una campana plora l'Angelus.

L'augusta majestat de l'hora fa restar muts els llavis. Mes el nostre esperit, fos l'un amb l'altre, divaga dolçament, perdent-se enllà d'enllà, on van florint vergonyoses les estrelles...

GALLARANC

El dret dels marits

Això sembla el títol d'un drama de Roure, però no ho és. Es simplement una notícia de Xicago.

A Xicago Missstress Emory Westalke posseeix un marit volàtil, el qual es proposa aixecar el vol del niu conjugal; voldria fer la travessia fins a París, en avió, a través de l'Atlàntic.

Missstress Emory està furiosa. Ha presentat una denúncia contra el seu marit, per fer resoldre als tribunals aquesta qüestió de principi: un marit té el dret de desesperar la seva muller assajant un raid transatlàntic?

Un marit, senyora, segons quina dona tingui, té el dret i gairebé el deure d'estimar-se de la millor i més ràpida manera que pugui.

Conferència de Samblancat a Granollers

Diumenge passat, a les quatre de la tarda, donà un conferència a Granollers el nostre company Angel Samblancat

L'acte es celebrà a l'"Ateneu Obrer Cultural", entitat de caràcter popular que per la seva actuació democràtica s'està guanyant les simpaties dels ciutadans i dels treballadors.

Parlà Samblancat en la seva dissertació, d'"Els ideals de la cultura".

La presentació del conferenciant la féu el company Esteve Serra.

Digué Samblancat, en el seu parlament, coses molt fortes i molt belles, les quals sentim no poder reproduir per manca d'espai.

Els conceptes més punyents del discurs del nostre company foren aplaudits pel nombrós públic que emplenava la sala de l'Ateneu, tributant a Samblancat, en finalitzar la conferència, una ovació grandiosa.

Progressem?

A Sabadell no tenim motius de dubtar-ho.

El que a mitjans del segle XVIII no poguérem aconseguir, que les diligències i ferrocarrils deixessin de funcionar per les diades de dijous i divendres Sant, la vaga dels serveis públics, amb la força que donava la tradició, avui ha estat un fet.

Després de fitar l'èlite dels nostres intel·lectuals, ostentant el botonet d'haver fet exercicis espirituals, els Matas, Rombau, Arús, Serradell, Marlet, Queixac, hem pogut assolir la benaurança de fruir d'un dia de pau, de tranquil·litat.

No tan sols els autos dels particulars han deixat de córrer follament per nostres carrers i places, sinó que fins els autobusos de servei públic regular que, de des de l'estació del ferrocarril del Nord fins a l'elèctric de la carretera de Rubí i des de Barberà a la Creu Alta, encreuen nostra flamañt ciutat, han fet festa.

El gloriós Sant Cristòfol nano pot restar satisfet.

Temiem que els nostres xòfers serien uns descreguts i no es sumarien als rengles dels seus antecessors, carreters i cotxers, tan cultes i respectuosos amb Déu i els sants, celebrant el seu Sant Antoni.

Lloat sigui Déu, que permet tals exemples de devoció i ens manté uns directors que, després de dotar-nos d'un "Boulevard" es desvetllen per al bé de la nostra ànima A. M. G. D.

I fem vots per a que aquesta santa emulació s'estengui per tota la península.

MARIAN BURGUES

Una bella "miss", rossa com un fil d'or, la qual exhibia les seves danses gentils a l'escenari d'un "music-hall" barceloní, va fer amistat amb un seu compatriota que li parlava d'amor.

El galan era un jove de gran posició que s'hostatjava al Ritz i no planyia les ampolles de xampany i els passeig amb auto; amb la qual cosa s'havia creat una aurèola de generositat entre totes les noies del concert.

Això farà comprendre que la gentil angleseta no posés gaires inconvenients a donar un romàntic passeig en taxi amb el seu compatriota, en sortir del "music-hall", car ella, pobreta!, no comptava amb les conseqüències de l'aventura.

Després de donar uns tòmbs per la ciutat, el galan va fer parar l'auto davant del Ritz i pujà a la seva habitació amb la dansarina. Un cop dins de la cambra, tancà amb clau i s'abalancà brutalment sobre la "miss", esquinçant-li

tota la roba, fins a deixar-la nua. Aconseguit això, trencà unes copes de vidre i escampà els trossos per terra, obligant a la noia a ballar sobre d'ells amb els peus nus, boi amenaçant-la amb una navalla d'afaitar, si no ho feia.

Sort que l'atemoritzada angleseta pogué tocar un timbre dissimuladament i els criats acudiren, alliberant-la del seu estrany adorador.

Sembla que aquest està més boig que una cabra i, per tant, ha estat reclus en un manicomí.

Ja fem bé, nosaltres, de no voler tractar amb anglesos!

S'ha publicat un llibre de poesies originals de A. Moliné, que es titula "L'ofrena del matí".

Deuen ésser versos amb sabor de xocolata i ensaimada.

Al carrer de Roger un home sord-mut, amo d'un pis, tenia relogats un matrimoni que patia el seu mateix defecte, i aquella casa semblava un convent de la Trapa, car ningú no deia: "aquesta boca és meva", fins que no fa gaires dies van tenir una topada i tots tres es van barallar com mals esperits.

Foren conduïts a la Delegació i, segons consta a les declaracions de l'atestat, tot va venir perquè "los protagonistas se habían trabado de palabras".

Ens hauria agradat presenciar-ho.

Diu que a Viena fa tanta calor que s'han esgotat els vestits de bany.

Quina sort! Perquè així com a Barcelona, per vestits que hi hagin, hi ha molta gent que no es banya ni a trets, a Viena, principalment les senyores, es banyaran amb vestits o sense. I ara es veuran uns espectacles que ni els de Sugranyes!

Qui hi pogué anar!

A un poblet de Basconia la crònica negra ha registrat un crim esgarriós, del qual n'ha estat víctima una pobra mestressa d'escola, dona de quaranta cinc anys, a la que el seu marit, també professor de primeres lletres, va tallar el cap en rodó.

La particularitat d'aquest fet consisteix en què l'assassí, un cop hagué comès el parricidi —no se sap si en un ram de follia o per gelos— va enterrar el cos de la muller i es va emportar el cap qui sap on.

Heus ací un cas que demostra com les dones, de vegades, també perden el cap.

Pérez Solís, ex capità i ex comunista—ex!— ha estat nomenat representant del monopoli petrolífer a Santander, i tan bon punt ha pres possessió del càrrec, s'ha retirat de la política pregant als periodistes que per l'amor de Déu no tornessin a parlar d'ell en bé ni en mal.

Es comprèn; té por que li pertorbin la digestió.

Amb motiu d'un atemptat recent ocorregut a Rússia contra un general dels Soviets, s'ha descobert que els convents de frares escampats arreu de la gran República Socialista, eren veritables clubs reialistes, on es conspirava contra el Govern.

No ens sorpen gens, car nosaltres ja sabem que als convents no s'hi fa res de bo.

A un poble de la província de Tarragona, anomenat Ametlla de Mar, va esclatar una vaga de pescadors com a protesta contra els qui utilitzaven embarcacions mogudes a motor per anar a pescar.

Sembla que el conflicte s'ha resolt, a condició de que tots vagin "a la vela".

La premsa de Suècia està fent una forta campanya contra Nobile per haver estat la causa de totes les desgràcies registrades amb motiu de la pèrdua del dirigible "Itàlia", i Mussolini, empipat per no saber la manera de contrarestar els justos atacs dels diaris suecs, diu que es tracta d'un moviment antifeixista.

Ja està de broma, ja, el "Duce"; és capaç d'atribuir als seus adversaris polítics fins els esclats del Vesuvi!

El president electe de la República de Mèxic, general Obregón, ha estat assassinat per un fanàtic que es diu Joan Escapulari. Es tot un símbol, veritat?

Sortosament, encara queda el general Calles que sabrà fer justícia als assassins i salvar la Llibertat.

Imp. La Campana i L'Esquella. Olm, 8.—Barna-